

כד:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מסורת הש"ס

[illegible]

ורה אור השלם

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף דע"י

לכשיטייל בטא, דזשטייר
מן הקרי ויזאל עכשו
ואע"ז דלא נפיק מהרגסה
הואיל ומטיקרא אישקא
הרגסה (נדח חג) בני
צדוק, לזקק סתן הוה
יקרא לבנו הלוים יבמות
התורה העידה על
כלי הרס, כל אשר נחט
יטמא (נדח חג)

שמע: קול אחד. שזריץ לבשם את
: שירם. ידיו ורגליו רומזין מחין
טבילה: למשיטיל מים טמא. שמה
ואל עם מי רגלים וסבכתו עם מטמאה
כזה שהוא אפילו כעשין חרדל דמתן
במסכת דה (דף מ.) : יולד וכברא
טבור. המעיקרל נפיק כוליה: שנים
יצור. לכל זריכה תקוע שופר
לילות (ב) ואלו פנים: מציב
שפי שפרו. ואם קטן לא דכתיב איש
מורץ כלתמן: לגמל שאני. דמשמע
לעבוד עבודות כבודו לזריכות ימות:
אין אלו חסד לזרעו ואלו חסדו

והיה קרוב בזה למה שכתבנו
בהיום דלן ופסלים אלה בקול: **וזה תומר**
מהם והכהנים הלוים בני דוד. דע"כ
דוד כהן הוה וקר ליה לבניו ליהם על
שם שמענו לוי הם. ואלי שמעתי
לשון לויים שמעתי כמו (מנצחתי) הם
וילוי עליו וגו': **ואזי ולא קטן.**
היכי שמעתי איש הוא דבני מומא
לאפסולי ואשר יהיה צו מוס לא יגישו
אל קטן אפילו תם לא יגיש: **אבל** י
אין אחיו הכהנים. הוא דלן מניחין
אותו אבל רבנן לא פסקוהו: **איכא**
דאמרי הא רבי היא. דלמך לעיל
אומר אי עד שיהיה כן ר' ואשמועינן
הכד דרבי גופיה לא פסיל ליה
בדיעבד ואפילו מדרבנן אלא שאין
אחי הכהנים מניחין אותו לכחלה:
ואיכא דאמרי דרבי פסול מדרבנן.
אפילו בדיעבד שיהיה כן לא
ושא. מתנינך דמכשיר ליה כהן
שאין אחיו הכהנים מניחין אותו רבנן
הוא ואשמועינן דאפילו רבנן מודו
דלכתחלה לא והא דמכשור לעיל
בדיעבד: **אזיר.** הגיע טומאה
לאזירי ולא נגעה: **וצבו סבור.**
אפילו נגעה טומאה בגבו אינו מקבל
טומאה כן: **אזיר כל הלויים סבור.**
כל זמן שאר נגעה בזה הלויים טומאה
אע"פ שנתלית באזירי: **סבור.** וכל
כלי חרס אשר יפול מהם יאזיר:
נאמר סבור לעמא. כשהלוי טמא
אזלינן בשבחו דכתיב (ויקרא יט ט)
אשר כחבוי יטמא: **ואמר חבוי יטמא.**
כשהלוי מקבל טומאה מן השדך דכתיב
כל אשר יפול מהם אל חסוי: **מה סבור**
האמר לעמא אע"פ שלא נגע. הכלי
למה שכתבו הוא מטמא כל אזלינן
ומשקין המונין דאזירי דמפרש לקמיה:
אף סבור האמר. לענין הורדת
טומאה לכלי: **אע"פ שלא נגעה.** טומאה
צו: **העידה.** דכתיב כל אשר תכבד:

ליום הנתלים תוך חובו דטוהורין ומיהו
מנהו ענין לטמא חובו של זה מטמא
ולא יקבלנו טוהמה שזר כלים אפילו
אם זה וזה חובו של אחר אלן [בתפיל]
תפיל דרמנה ע"כ למעוטי וכו' וז"ת
למה לי הוא דכתיב גבי למד תפיל
דירוי חו ליבא לתעבד ק"ו שלא יחי
ענין ליטמא חנהו ענין לטמא אלן
תקבלה טוהמה מגבו שזר כלים לא כ"ש
אל דיענין דכלי חרס מיטמא מאירוי לא
היינו ידעמיס היאן לדרוש הפסוק (א)
ואורייתא פתוח מכבינה לא נקט דהרלו
(א) קשה רבנו אפרים מגלן חסידו
בזכיר לא וכו' אס כן יצרו דכתיב
מחוס כלי שפך ויס לומר מדכתיב
לכל אחת אחת הכא לא תמיד אחת:
אחור

מילי דאדיר כלי חרס טמא אע"פ שלא נגעו אוכלין
 וזר תוכו ליטמא כלומר כלי חרש עצמו ונאמר תיכו
 נא האוכלין מאדיר:

וְיִשְׂרָאֵל
דף כד.)
ד' לפני
ד' לפני

יִיְהִי כֹאחֵד לִמְחַצְרִים וּלְמִשְׁוֹרְרִים לְהַשְׁמִיעַ קוֹל אֶחָד: עַד שִׁזְקִין עַד כְּמָה אָמַר רַבִּי אֲלֵעָא אָמַר ר' חֲנִינָא ^אעַד שִׁירְתָּהּ ^בתַּנְּן הֵתֵם יִבְעַל קְרִי שְׂמֵכַל וְלֹא הִטִּיל מַיִם לְכַשְׁיטִיל טַמָּא ר' יוֹסִי אָמַר: יִבְחֹלָה וּבֹקֵן טַמָּא בִּילֵד וּבִבְרִיא טַהוֹר יֵלֵד עַד כְּמָה אָמַר רַבִּי אֲלֵעָא אָמַר רַבִּי חֲנִינָא יֵכַל שְׁעוּמַד עַל רַגְלוֹ אַחַת וְחוֹלֵץ מִנְעֵלוֹ וְנוֹעֵל מִנְעֵלוֹ אָמְרוּ עֲלוּי עַל רַבִּי חֲנִינָא שְׁהִיה בֵּן שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְהִיה עוֹמֵד עַל רַגְלוֹ אַחַת וְחוֹלֵץ מִנְעֵלוֹ וְנוֹעֵל מִנְעֵלוֹ אָמַר רַבִּי חֲנִינָא חֲמִין וּשְׁמֹן שְׁסַכְתִּינָא אִמִּי בִּילְדוּתִי הֵן עֲמַדוּ לִי בַּעַת זְקוּנָתִי ת"ר ^גנִתְמַלָּא זְקוּן וְקָנוּ רַאוּי לִיעֲשׂוֹת שְׁלִישׁ צִיּוּר וְלִידֵד לִפְנֵי הַתִּיבָה וְלִישָׂא אֶת כְּפוֹי מֵאִימַתִּי כִּשְׁר לַעֲבוּדָה מִשִּׁיבִיא שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת שָׁנָה אֹמֵר אֹמֵר אֲנִי עַד שִׁיְהָא בֵּן עֶשְׂרִים א"ר חֲסֵדָא מ"ט דְּרַבִּי ^דרַבְּכִיתִּי ^ה ^ויַעֲמִידוּ [אֵת] הַלּוּיִם מִבֵּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמִעֵלָּה לַנֶּצֶחַ עַל מִלְּאכְתָּ בֵּית ה' וְאִידֵךְ לַנֶּצֶחַ שְׁאֲנִי וְהָא הָאֵי קְרָא בְּלוּיִם כְּתִיב כְּדֹר' וַיְהוֹשֻׁעַ

בן לוי ה"דאמר רבי יהושע בן לוי בעשרים
 וארבעה מקומות נקראו כהנים ליום זה אחד
 מהן יוהכננים הלויים בני צדוק ת"ר איש
 מזרעך לדורותם מכאן אמר רבי אלעזר קטן
 פסול לעבודה ואפי' תם מאימתי כשר לעבודה
 משימיה שתי עשרות אבל אחיו הכהנים אין
 מניחין אותו לעבוד עד שיהא בן כ' איכא
 דאמרי הא רבי היא ואפי' פסול דרבנן לית
 ליה ואיכא דאמרי רבי אית ליה פסול מדרבנן
 והא רבנן היא ולכתחלה הוא דלא אבל
 דיעבד עבודתו כשרה: **מרתנ'** מהור בכלי
 חרש טמא בכל הכלים מהור בכל הכלים
 טמא בכלי חרש: **גמ'** ת"ר **א**יור כלי
 חרש טמא וגבו מהור אורר כל הכלים מהור
 וגבן טמא נמצא מהור בכלי חרש טמא בכל
 הכלים מהור בכל הכלים טמא בכלי חרש
 מנהגי מילי דת"ר תוכו ואע"פ שלא נגע אתה
 אומר אע"פ שלא נגע או אינו אלא אם כן
 נגע רבי יונתן בן אבטולמוס אומר נאמר
 תוכו לטמא ונאמר תוכו ליטמא מה תוכו
 האמור לטמא אע"פ שלא נגע אף תוכו האמור
 ליטמא אע"פ שלא נגע והתם מנזל אמר
 רבי יונתן **ה**תורה העידה על כל החרם
 ואפילו

טומאה מאירין ביון דמטמא אחרים מאירין אנאגריץ שפיר
ל אחר ש"מ דמטמאין מאירין וי"ל דה"א אס אינו ענין ליטס
גמי היא חובי של זה מקבל טומאה במגע ולא חובי של א
מקא (הוי) מוקמינן שמקבל טומאה מאיר ולא דרשין חובי
מקבל טומאה (מאירין) (נאמן): **ל"א א"ב** נגע, וחובי
הקשה דה"י כן אס כלי חרס אינו מקבל טומאה מאירין
א לאיד פתיל טמאים הא ביון דכלי חרס אינו מטמא
ונגעינה ומיחוי לשינויא קמא שפירשנו לעיל דה"א אס
גמיס מיטמאין מבגן ומה כלי חרס שפירשנו אחרים מאיר
מקבל טומאה במגע ולא חובי של אחר קשה וי"ל דכל כלי
אין בסמוך אחרי כל טומאמאן קודמת לפתחו ושפתו ודחי
ש"א חדרא. לפי מה שפירשנו ר"ת דאין אוכל מקבל טומאה
א גיזיס ונקט חרדל משום דמדרכנן מקבל טומאה בכל שהו
חרס מתקן כשכולו נוגעין זה בזה ונוגעין בכלי אבל מתלי
דק יע. כף אחת הפסוק עשה לכל מה שבק אחת אינא
יד התם דרשין צירוף מדכחיז אחת משמע שהק מתקן וע

אמרי טמא כדחוינן בחדל שאמצעי טמא מאיד כלי חרש מכלל דאירו טמא ומ

נתמלא וקנו ראוי ליעשות שליח צ
את בפיו. תימה 37פ' הק
אמרין קטן קורא בתורה ואינו פ
המיצה ולא נושא את כפיו משמע ה

החיבה ויושא את כפיו ויש לומר
דכשנשיא ב' שערות יכול לירד לפני
החיבה אבל ליעשות שלה יצויר
קבוע או להפסל בתעניות וזקנומדות
אזני נעשה עד שיתמלא ויבטח דאמר'
במסכת תענית (דף ע"ו.) אין מורידין
לפני החיבה אלא זקן ורגל וא"ת דכסוף
לזבד הגזול (סוה"ד דף ע"ב.) משמע
דאפילו קטן נושא את כפיו דאמרין
קטן שידוע לישא את כפיו מחלקין
לו תרומה בנית הגרנות ויבטוחם
פירש לאו דרוקא קטן חשש מיידי
כשהניא שערות ולא משמע כי
אלא קטן ממנו דרומא קטן שידוע
לדבר אביו מלמדו תורה והידוע
לשחוט אורכלין משמיטו דמקוץ לה
גדולו שומע עומד עב גביו וי"ל דהא קטן
נושא את כפיו היינו עס הגדולים
דאמרין גבי שיר צדין רגלי
ז' הלוים היו עומדין יואערי הלוים
היו נקראים צ"י אין צברין (וערין)
ז' אכל בפני עצמו חיו נושא את
כפיו עד שיצא ב' שערות:

וגבו מהרור. היינו דלא מיטמא
מבזבז אכל אס טעמא ממכור
טעמא נמי גבו ומטמא אחרים
דאמרינן ב"ח מרובע מדת דלעמא
מליטמא שכלי חרם מטמא אחרים
מאחוריו ואינו מיטמא מאחוריו
ואמרינן נמי בפרק על אלו מומין
(בכורות דף לז.) כלי חרם טעמא
מכור טעמא גבו וכלי חרם דגבו
אפילו נגע שרץ ציד (ו) (ז) שבו דלא
אמר יד להכניס בכלי חרם והא
דפרק ברש העור הוציא ארבע
(קמ"ט.) ואימא יד להוציא ארבע
לא ומשני דא יתירא כביש ממזר
וכירס יותן טמאים הם וטמאים יתו
לכס לרבות את היות ה"ק לרבות
את היות להוציא ואימא יד חרעיס
להכניס אכל דא ממזר וכירס יד
מכניס דלשמה בחוספתא דלמי
דאמר אין טומאה לכלי חרם אלא
מאחוריו (ו) ובהיסט (וירוש') ע"פ אבן
סמאם (ז) חשיב שיש לו טומאה
מיד ועוד דקרא דמטמא יד חרם
המוקף למיד פחיל משמע אפילו יש
לו ידס': **וא** אינו א"א אם אב
נגע. ואל"ת מדכחז רחמנא חבו
אלי חזי חבורי שמי חבורי חבורי

טומאה מאחוריו ויביל דאפילו לא תתקבץ קשה מדמכזב חובו של זה ולא חובו אחרים מאחוריו ולא חובו של אחר אלא במגע אלא מגבן וזוילי נראה דקרא (בסתר) דקיימאן בן מקרא אחרתא ויהא מקרא דלמד פתיל נפקא ועשוי למימר הא שאר כלים אפילו מוקפסין שאר כלים מיטמאין מגבן אלא מתמו שפיר דלמי חיבה ק"ו שלא יבו שחר אצל ה' למה יטפסין דה"ל חובו של זה מזני למדרש מכל כף תמוה לא דדדד **התורה** העירה ע"י ב"י חרב ואפי' דוקא אלא כלומר ואפילו מטעם אחר ולמה היו מטעם שגלילי גבי קדשים למה לי דדרשין (ופסחים) הכא כל משמע אפילו נמלה בראי ו

ת: לכתחלה הוא ולא. כלומר לרבנן אע"פ שאומרים
אין דת"ר תוכו אע"פ שלא נגע הטומאה אלא באויר
לטמא אוכלין שבתוכו מה לטמא אע"פ שלא נ

עין משפט
ורב מצות

עֵתָּה אֲמִי
מִהֵלֶּךְ
מִקְדָּשׁ הַלְלוּ
עַוְבָה בְּגֵד מִי
מִהֵלֶּךְ
הַטּוֹמָאֵה הַלְלוּ
עַוְבָה מִי
מִהֵלֶּךְ
סִפְרוּ הֵדִי קִנְיַן עֲשֵׂי
וְשֵׁם אֲדָרָה סִי בְּגֵד
וְכִרְתִּי כִלְשֵׁי מִקְדָּשׁ
אֵת הַמִּגְדָּל דֶּק עֲרֵב
עַוְבָה רֹא מִי מִהֵלֶּךְ
כֹּל מִקְדָּשׁ הַטּוֹמָאֵה
עַוְבָה ט מִי
מִהֵלֶּךְ כִּלְשֵׁי הַטּוֹמָאֵה
אֵל

גליון הש"ס

ב' התורה העידה עין
קמן דף קי"ז ע"ב מוס
ד"ה חזן יד:

שיטה מקובצת

רבתיים ויעמידו
 להם: [ב] שיהיה צורך
 בכל צרכיהם לתקוע שופר
 ולקח את גלגליו ולנרות ולשמן
 ודגם וליריד לפני התיבה
 והתחלל. ומשיביו וכו'
 [אשר פרט מהם לא חסד
 סי' ד'] בין גלגל הכתוב
 וכו' עומדים וצונו ליה
 וכו' נקראים: [ב] אשר נגד
 וכו' היה שבונו דה"א
 מ' ר' ד' לא כי"ש אבי
 מא' פמרישת דה"א חזי
 זוה: [ז] ונקט חזי
 ושום ודמרבין מקבין
 וכו' בכל שהוא
 מי משום דתחלדל איכא
 וכו' ראשוני וכו' תקשו
 רבנו אפרים:

רבינו גרשום

היה בכחך להצטרף אל
השורה זו, למעלה
או למטה.
אך נאמרו לו: עתה
נחזור: "וְעַתָּה יֵשׁ
לְפָנֶיךָ שְׂמֵחָה" –
נחזור ונבין: בלע
הש"ס חסידים
היו שם, וכל אחד
היה מביט אל
השורה זו, למעלה
או למטה, ונאמרו
לדברי ר' יוסף
הגדול ז"ל: "אֵין
לְפָנֶיךָ שְׂמֵחָה" –
אין לפניך שמחה
בזה הענין, כי כל
אחד מביט אל
השורה זו, למעלה
או למטה, ואין
לפניך שמחה.
וזהו שכתבנו: "וְעַתָּה
יֵשׁ לְפָנֶיךָ שְׂמֵחָה" –
עתה יש לפניך
שמחה, כי כל אחד
מביט אל השורה
זו, למעלה או
למטה, ואין לפניך
שמחה.

עבודה משיבא ב' שער
כלי חרש אלא באויר ט